

Đi về đâu trong vòng luân chuyển của kiếp người. Bóng dáng của đũa bé chập chững ngày đó, bỗng cao lớn, trưởng thành và mùa thu của đời người đang dần đến. Giữa chốn mịt mù, tăm tối của bao con đường trước mặt, bỗng tiếng nói của đất, của chân tâm xuất hiện, vang vọng trên mọi nẻo đường của tâm thức, như lời mời gọi, như tiếng thì thầm nhủ. Hiện tại là đây, chân bước ngày đó trên mặt đất, thì hôm nay, vẫn là bước chân trên đất.

Đất ngày trước là mảnh tâm bênh bồng, rối bời, không định hướng. Đất của hôm nay là vùng trời bao la, sáng rực, lung linh của tâm từ, tâm bi, tâm xả, chứa chan trí tuệ. Đất càng thô thiển, nhiều bần như v.v...thì tâm càng phì nhiêu, dung chứa. Tiếng nói này đã bao lần được nghe, được nói, nhưng lại vùi vỉnh xa xôi, bỏ quên từng số đất trong tâm. Chiều sâu của đất, một lần được mở, khai phóng, sẽ mở toang bao cánh cửa các khổ tầng địa ngục của tâm và địa ngục vô cùng thì tâm địa cũng vô biên, dung nhiếp. Có khác chăng là nụ cười hồn nhiên của trẻ thơ bé bỏng, chan hoà bóng dáng của Đấng Giác ngộ.....

MỘT CỐI CHÂN TÂM, NỠ HOA VÔ TẬN

Cư sĩ Liên Hoa

*một cối chân tâm
nở hoa vô tận
vươn mình trong nắng
lung linh nhiệm màu*

*đất đời hé mở
muôn vạn hữu tình
mỉm cười xuất hiện
giữa trời mênh mông*

*một giờ, ảo mộng
thời gian, bao giờ
vô tình đứng gọi
vô tâm trở về*

*giữ tâm không bến
giữ đời không cương
lối rộng muôn trùng
bờ không một niêm....*

10.09.2007

